

„A képzelet morálja”

Pilinszky János esztétikájának egyik alapfogalmáról

1969-ben született Budapesten. Tanulmányait Szegeden és Bonnban végezte, jelenleg a PPKE Bölcsészettudományi Karán és a Szegedi Hittudományi Főiskolán tanít.

Pilinszky János felnőtt fejjel sem felejtette el, és írásaiban olykor emlékezetből idézte is a katekizmus gyermekként megtanult tételét, amely szerint az ember bűnbeesésének kettős következménye, hogy „értelme elhomályosult, és akarata rosszra hajló lett”. A korabeli teológiai munkák és hittankönyvek magából a Bibliából igazolták, hogy Ádám a bűnbeesés előtt „kiváló bölcsességgel ékeskedett”, hiszen „mindjárt észrevette, hogy az állatokat fajokba lehet osztani,” a bűnbeesés után viszont értelmetlenül cselekedett, amikor bujkálni kezdett, „mintha Isten elől el lehetne rejtőzni”.¹ Ezeknek a megállapításoknak a célja azonban nem annyira a szentírási anyaggal való számvetés volt, mint inkább annak a hanyatlásának az érzékeltetése, amely az ember istenképiségében a bűn következtében végbement. A Biblia szerint ugyanis „Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette” (Ter 1,27). Ezt a tanúságot a teológiában úgy értelmezték, hogy mivel „Isten faji mivolta a szellemiség, azért nem férhet kétség hozzá, hogy az ember Isten-képisége a szellemiségben van”.² A szellem meghatározása viszont „testnélküli gondolkodó és akaró lény”³ volt. Amikor tehát a teológia az értelemnek és az akaratnak a bűn következtében való meggyöngyüléséről beszélt, akkor ezzel azt akarta kifejezni, hogy az ember istenképisége csorbát szenvedett. Többé már nem abban az állapotban él, amelyben rendeltetése szerint élnie kellene, és amelyben Isten akaratából valaha élt is. „De azért az Isten képmása nem törött teljesen össze az emberben. Hiszen a bűn után is megmaradt értelme és akarata, mely már most üggyel-bajjal ugyan, de mégis meg tudta találni az Isten útjait.”⁴

A skolasztikus teológia logikai felosztásokon és metafizikai elveken alapuló, szentírási szövegekkel körülbástyázott elképzelése az ember rendeltetéséről, bűnbeeséséről és jelenlegi helyzetéről — úgy tűnik — nem volt mindenben alkalmas arra, hogy kifejezze Pilinszky János művészi léttapasztalatában és alkotói gyakorlatában gyökerező ember-, világ- és istenképét. A költő ugyanis az ember alapvető nembeli sajátágai közé az értelem és az akarat mellé a képzeletet is felvette — de ezt is a bűn által lefokozott állapotban: „Bűnbeesésünkkel, úgy vélem, nemcsak értelmünk homályosult el, nemcsak akaratunk vált hajlamossá a rosszra, de képzeletünk is bűnbeesett.”⁵ A képzelettel történetek következménye pedig nemcsak az, hogy az ember távolabb került az isteni tökéletességtől, hanem az is, hogy maga a világ is szegényebb lett. Pilinszky ugyanis azon a véleményen van, hogy

¹Schütz Antal: *Katolikus hittan középfokú iskolák számára*. SZIT, Budapest, 1929, 38., 39.

²Schütz A.: *Dogmatika. A katolikus hitigazságok rendszere*. 1. köt. SZIT, Budapest, [1922] 330.

³Schütz: *Katolikus hittan...* 14.

⁴Schütz: *Dogmatika* 356.

⁵A „teremtő képzelet” sorsa korunkban. In: *Pilinszky János összegyűjtött művei. Versek. Osiris–Századvég, Budapest, 1995. (Továbbiakban: Versek)* 78.

⁶Uo. Vö. *Pilinszky János összegyűjtött művei. Szépróza. Századvég, Budapest, 1993. (Továbbiakban: Szépróza)* 157.

⁷Vö. A „teremtő képzelet” sorsa korunkban. In: *Versek* 77–78.

⁸l. m. 78.

⁹*Beszélgések Sheryl Suttonnal*. In: *Szépróza* 157.

¹⁰A kétféle közhelyről. In: *Pilinszky János össze-*

gyűjtött művei. *Tanulmányok, esszék, cikkek II.* Századvég, Budapest, 1993. (Továbbiakban: TEC II.) 120.; *Vallomás és dokumentum.* In: TEC II. 138.

¹¹*Beszélgetések Sheryl Suttonnal.* In: Széppróza 157.

¹²Karl Rahner – Herbert Vorgrimler: *Teológiai kisszótár.* SZIT, Budapest, 1980, 194.

¹³Vö. Versek 78.; TEC II. 170.

¹⁴A „teremtő képzelet” sorsa korunkban. In: Versek 78.

¹⁵Ezzel a megkülönböztetéssel Pilinszky nemcsak költőtársaitól távolodik el, hanem a képzeletet mindenestül elutasító Simone Weil-től is. Weil szerint ugyanis a „képzelet folyton azon munkálkodik, hogy betömjön minden repedést, amelyen átszivároghatna a kegyelem”. (Simone Weil: *Jegyzetfüzet II.* (Ford. Bárdos L. és Jelenits I.) [Budapest], Új Mandátum, [1994], 16.) A képzelet tehát az az eszköz, amelyet az ember önmaga és Isten közé helyez, hogy megvédhesse magát az ő szeretetétől. Ezért vonja le a következtést: „Ami bennünk Sátántól származik, az a képzelet.” (Weil: *Jegyzetfüzet II.* 37.)

a teremtés nem fejeződött be az idők kezdetén, hiszen Isten az emberekre is számított benne: „a végső kiteljesítés (...) eleve és eredendően képzeletünkre volt bízva”.⁶

A bűnbeesés megzavarta Isten és az ember teremtő együttműködését. Amennyire Pilinszky utalásából meg lehet állapítani, a képzelet feladata soha nem az volt, és ma sem az volna, hogy új dolgokat hozzon létre, vagy hogy ilyenek létrehozásához Isten mintegy eszközül használhassa, hanem az, hogy az egyébként is létező dolgoknak egyfajta realitást adjon. A teremtés ilyen értelemben vett beteljesítését szellemi természetűnek kell gondolni,⁷ valami olyan többlet hozzáadásának, amely a dolgok fizikai szintjén mit sem változtatva egy másik minőséget kölcsönöz azoknak. A képzelet hozzájárulása nélkül a világ „a pusztaság exisztálás irrealitásának”⁸ állapotában, a tények⁹ szintjén létezik, nem pedig a realitás, a valóság formájában. A tények Pilinszky szemében a valóságnak valamiképpen korlátozott, redukált formái, pusztaság vetületei — mintha egy dimenzió hiányozna belőlük a valóság teljességéhez képest. Ehhez a gondolathoz kapcsolódik a Pilinszky által újra és újra Rilkének tulajdonított mondat: „Rettenetes, hogy a tényektől sose tudhatjuk meg a valóságot.”¹⁰

A bűnbeeséssel az ember Istentől kapott képességei csorbát szenvedtek, így alakult ki az a „rettenetes” szituáció, hogy a tények eltakarják előlünk a valóságot, sőt még önnön valóságukat is. Nem az történt, hogy teljesen elvesztettük a képzeletet, amely arra lett volna hivatott, hogy a teremtés munkáját folytatva a világ dolgait a maguk teljességébe emelje, hanem pusztán annyi, hogy ez a képességünk is meggyengült. Ám Pilinszky szerint ahogyan (Isten kegyelméből) a rosszra hajló akarat is képes arra, hogy teljesítse Isten parancsait, vagy ahogyan (a Szentlélek vezetésével) az elhomályosult értelem is felismerheti Isten gondolatait, ugyanúgy a meggyengült képzelet is „üggyel-bajjal ugyan, de mégis” képes arra, hogy helyreállítsa a világ realitását. Ehhez azonban az isteni együttműködés mellett „képzeletünk unos-unatlan munkájára”¹¹ van szükség, mintegy analógiájaként annak, hogy a Paradicsomból kiűzetett ember „arca verejtékével” eszi a kenyerét (Ter 3,19).

Pilinszky elmélete a bűnbeesett képzeletről éppúgy az etiológia egyik fajtája, mint a Biblia beszámolója a Paradicsomból való kiűzetésről. Az etiológia egy „olyan korábbi történés megjelenése, amely oka valamilyen, az ember létszférájában tapasztalt állapotnak vagy eseménynek”.¹² Ahogyan a bibliai szerző a bűnrel és bajjal teli világ megértéséhez azt mondja el, mi mindennek kellett történnie valaha ahhoz, hogy a dolgok most úgy legyenek, ahogyan ténylegesen vannak, Pilinszky is saját esztétikai tapasztalatához, alkotás közben nyert felismeréseihez vagy mások művészi hitvallásaihoz keres olyan értelmezési keretet, amelyből ezek képszerűen és a vallásos világlátáshoz hűen ma-

Talán a Weillel való nyílt konfrontációt elkerülendő adja vissza Pilinszky ugyanezt a mondatot a „képzeltetés” szóval. „Az, ami bennünk a sátrai eredetű: az a képzeltetésünk.” (Simone Weil: *Kegyelem és nehézkedés*. In: S. W.: *Kegyelem és nehézkedés*. Pilinszky János fordításai. Vigilia, Budapest, 1994, 59–119.; 105.) Ez az eljárás tudatos lehetett, hiszen az előző mondatot ő is a „képzeltetés” szóval fordította — igaz, itt is enyhébb megfogalmazást választott: Pilinszky megoldásában a képzeltetés csak *potenciálisan* rossz. „A képzeltetés állandóan kész arra, hogy minden rést, amit a kegyelem üt, azonnal betömjön.” (S. W.: *Kegyelem és nehézkedés* 113.) Vö. „A képzeltetés elmentése a képzeltetésnek, akár a megtestesülés a testiségnek.” (*Beszélgések Sheryl Suttonnal*. In: Széppróza 170.)¹⁶Vö. TEC II. 170.¹⁷Vö. Széppróza 170.¹⁸A „teremtő képzeltetés” sorsa korunkban. In: Versek 78.

¹⁹DS 3008. In: Fila Béla – Jug László (szerk.): *Az egyházi tanítóhivatal megnyilatkozásai*. Örök-mécs, Kisternye – Budapest, 1997, 530.²⁰*Egy lírikus naplójából*.

gyarázhatók. Az értelmezésre szoruló jelenség pedig az, hogy a művészetben, vagy legalábbis egyes kiemelkedő alkotások esetében, az emberi képzelet teljesítménye olyannyira felülmúlja a képzelet köznapi használatát, hogy hajlamosak vagyunk akár két *különböző* képességről beszélni.

Pilinszky úgy látta, hogy Baudelaire és Eliot éppen ezt tette, amikor megkülönböztette egymástól a fantáziát és a képzeltetést.¹³ Ám miután a „teremtő képzeltetés” sorsáról szóló írásában felidézi a baudelaire-i megkülönböztetést, nyomban szembe is helyezkedik azzal. Amit Baudelaire még két egymástól függetlenül, sőt más-más közegben működő képességnek lát, abból Pilinszky két egyazon képesség két különböző használata lesz. Ráadásul a fantázia és a képzeltetés nála nem irányultságát, intenzitását vagy „anyagát” tekintve különbözik egymástól, hanem morális szempontból, mégpedig egy olyan morál szempontjából, amelynek alapja az Istenhez való hűség vagy hűtlenség kérdése. Pilinszky a fantáziát a bűnbeesés nyomait magán viselő, eltévelyedett képzeltetettel azonosítja: „a fantázia a képzeltetés bocsánatos bűne, örök gyermekbetegsége”.¹⁴ Az „egészséges” képzeltetés viszont hűség és „odaadás”.¹⁵ A költő nem mondja ki, hogy kinek szól ez az odaadás, de a kontextusból ez is világos, hiszen amikor a képzeltetés nem tér el igazi rendeltetésétől, akkor az *isteni* teremtésben kap szerepet. A „teremtő képzeltetés” tevékenysége azonban alapvetően különbözik Isten teremtésétől, amely abszolút szabad, és oka, valamint energiaforrása Isten bensőjében rejlik. Pilinszky ezt a különbséget úgy érzékelteti, hogy az emberi képzelet teljesítményét „passzív teremtésnek” nevezi. Azért passzív ez a teremtés, mert elve az odaadás, az engedelmesség. Ám csak annyiban passzív, amennyiben egy szorgalmasan dolgozó asszisztens passzívnak mondható. A teremtő képzeltetés feladata nem a kezdeményezés, még kevésbé az autonóm építkezés, hanem szüntelenül alá kel rendelnie magát az isteni iniciatívának, sőt isteni vezetés nélkül egyáltalán nem is teremthetne.

A költő természetesen nem az emberi képességek átfogó teológiáját kívánja létrehozni, hanem magyarázatot próbál adni a művészetrel kapcsolatos alkotói és befogadói tapasztalataira, vagyis arra, hogy a művészet — legalábbis csúcsteljesítményeiben — a szó szoros értelmében teremtés, mert valami olyasmit hoz létre, ami addig nem létezett.¹⁶ Ez az alapélmény a keresztény teremtéstannal, a bűnbeesésről szóló bibliai elbeszélés teológiai interpretációival és a képzeltetésnek a művészetben betöltött nyilvánvaló szerepével szembesítve egy olyan koncepció keretében volt számára feldolgozható, amelyben a művészet nem más, mint a bűnön felülemelkedő képzeltetés az isteni teremtésben való részesedése. Ám mivel az ember életében a képzeltetés működésének nem a művészet az egyetlen területe, Pilinszky nem állíthatja, hogy a művészet volna az egyetlen lehetőség az

(1970) In: TEC II. 170.
²¹Pilinszky ihletfelfogásáról talán a következő Bachról szóló idézet tanúskodik a legjobban: „Ihletére fülelt, betűről betűre. Minden szava engedelmesség, mégse automatizmus; hisz épp nem ösztöneit követte szolgálai, hanem mindig mögöttük fülelt. Épp ösztönei mögött jutott el az eliziumi mezőkre. S itt érte az engedelmesség meglepő jutalma. (...) Igen, Bach éppoly jó vezetőnk lehet a lelki életben, mint akár Kempis Tamás.” *Aki csak füllel hallgatja.* In: *Pilinszky János összegyűjtött művei. Tanulmányok, esszék, cikkek I.* Századvég, Budapest, 1993, 381. Látható, hogy Pilinszky esztétikájában az ihlet nem művészi ösztön, hanem az *engedelmes képzelet fölülről jövő ajándéka.* Az ösztön ugyanis mélyen beleágyazódik a bűnbeesésben megromlott emberi természetbe. Ezzel szemben a képzelet eleve az egyike annak a három tulajdonságnak, amely az emberben a legistenibb, és ezért a legalkalmasabb arra, hogy részt vegyen az isteni teremtésben. A művészet Isten és az ember közös műve, amelyben az embernek nem is annyira a műalkotást, hanem az engedelmességet kell

együtt-teremtésre,¹⁷ azt viszont igen, hogy minden igazi művészet az engedelmessé vált képzelet teremtő tevékenységéként fogható fel.

Ahogy a bűnbeesett ember más meggyengült képességeinek is van a lehetőségekhez képest helyes és helytelen használata, ahogyan az akarat egyaránt engedhet bűnös és üdvös kívánásoknak, ahogyan az értelem támaszkodhat mind isteni, mind démoni sugallatokra, úgy a képzelet is mindig válaszüton áll, hogy milyen vonzásoknak, törvényeknek engedelmeskedjék. És ahogyan a szubjektum megtérése a másik két alapképesség használatát is új irányba terelheti, úgy a képzelet is mintegy megváltódhat. Abban sincsen különbség a többi képességhez képest, hogy ennek mi a feltétele. Pilinszky szerint ugyanis „a képzelet csak a föltétlen engedelmesség árán *találhat haza*”.¹⁸ Tökéletesen megfelel ez annak a klasszikus teológiai elképzelésnek, hogy a teremtett *értelemnek* alá kell vetnie magát a teremtetlen igazságnak, az *akarathoz* pedig az isteni parancsokat kell követnie. Az I. Vatikáni zsinat, amelynek teológiája a költő hitbeli nevelésének alaptendenciáit meghatározta, ezt így foglalta össze: „Istennek elménk és akaratunk föltétlen hívő hódolatával tartozunk.”¹⁹ Az ember morális minőségét az szabja meg, mennyire engedelmes, mennyire igazítja életét Isten szándékainak megfelelően. Pilinszky, aki az értelem és az akarat mellé egy harmadik alapképességet is felvett, logikusan egészíti ki a zsinat alapelvét azzal, hogy a tökéletességhez „a képzelet odaadása” is elengedhetetlen. Ha tehát létezik morál, amely a felismert jóra való hatékony törekvésben nyilvánul meg, akkor léteznie kell olyan morálnak is, amely a képzelet ilyen vagy olyan használatában áll. Ezen analógia logikája pedig azt diktálja, hogy morális képzeletnek az engedelmes, az odaadó képzeletet nevezzük. A keresztény ember mindig is tudatában volt annak, hogy mindaz a jó, amire valaki képes, Isten kegyelmi adománya. Amikor Isten kedvéért fölébe emelkedik természetes meghatározottságainak, és mintegy transzcendálja önmagát, ezt nem csak a saját erejéből teszi. Ennek megfelelően az engedelmes képzelet sem létezhet másképp, mint Isten ajándékeként. Így újabb szempontot nyerünk annak megértéséhez, miért nevezheti Pilinszky az engedelmes képzelet munkáját *passzív* teremtésnek. Anélkül, hogy kibébiteni kellene a szubjektum erőfeszítéseinek jelentőségét, a képzelet teremtő munkájában a kegyelemé, az „ingyenes indításé”,²⁰ a keresztény módra felfogott ihleté²¹ a döntő szerep.²²

Bár a képzelet nem csak a művészetben hatékony, a művészet Pilinszky alaptapasztalata szerint olyan teremtésként fogható fel, amelyben a képzelet engedelmes. Mivel pedig a keresztény szemlélet szerint a moralitás végső elemzésben Istennek való engedelmességként értelmezhető, Pilinszky joggal mondja, hogy „a művészet a *képzelet morálja*”.²³ Akkor születnek nagy művek,

megvalósítani akarja.

²²Vö. „Az előző kor keresztény irodalma a kegyelemről írt. Nekünk kegyelemből lehet csak írunk. Egyedül Isten irgalmából. Különben el kell hallgatnunk.”

Pilinszky János összegyűjtött művei. Naplók, töredékek. Osiris, Budapest, 1995, 20.

²³A „teremtő képzelet” sorsa korunkban. In: Versek 78.

²⁴Uo.

²⁵Egy lírikus naplójából. (1970) In: TEC II. 170.

amikor az ember tökéletesen alárendeli magát ihletének. Képzeletének lehetőségei ilyenkor megsokszorozódnak. A pusztán saját erejére támaszkodó képzelet (vagyis a fantázia) ötletszerű kombinációkat hoz létre a világ dolgaiból és viszonyaiból. Ami tevékenysége nyomán létrejön, arra egyfajta súlytalanság jellemző, és ez azért van így, mert a valóság felszíni szféráját érintve a dolgokhoz nem tesz hozzá semmit, nem ajándékozza meg őket a realitás magasabb fokozatával, nem teljesíti be őket. Az a többlet ugyanis, amire ehhez szükség volna, nem áll az ember rendelkezésére. Ezért mondja Pilinszky, hogy „művészi teremtés a szó szoros értelmében nincsen”.²⁴ A legtöbb, amire egy művész képes lehet, az az, hogy „co-kreatív”²⁵ legyen. Az isteni teremtésbe való bekapcsolódás azonban azoknak az iniciatíváknak, céloknak és szabályoknak — mondhatni módszereknek — az elfogadását követeli, amelyeknek a forrása maga az Isten. A művészi alkotás az ember oldaláról nézve tehát a képzelet engedelmessége (passzivitás), Isten oldaláról nézve viszont tiszta kegyelem (aktivitás).

Vázlat Németh Lászlóról

Tüdőgyulladásban, napvén felbőltötten
igyekezem írni róla. Feje megképzően
hozzalított Jean Louis Barcault fejét.
De mi? Barcault feje stílusból fej,
cs övé csapott volt és ümpelt,
mint az igazság. Ez különben
művészetét is jellemezte. Kivétel
"stilizata" létét minden, ^{szinte} ^{fényesítésben is} ^{szentete}
valon, ^(ezzel az igazsággal) ^(veszte)
tollát. Gondolatát pillanatra se
szűlt stílusa; ^{hossz} a stílus
gondolatközlő helyette.

Pilinszky János: Vázlat Németh Lászlóról (1976, részlet)